

Full diocesà

1 de juny del 2025

p5 —Diumenge dia 15, ordenació de diaques a Vic

p6 —Clam contra la sagnant guerra a Gaza

Compartir amb mansuetud l'Esperança

Avui, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, se celebra la 59a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. «Compartiu amb mansuetud l'Esperança que hi ha en els vostres cors» és el tema que va proposar el papa Francesc per a enguany. En el seu missatge, Francesc feia una crida apassionada als comunicadors a ser sembradors d'esperança en un món ferit per la desinformació, la polarització i la manipulació mediàtica. Els anima a «desarmar la comunicació», rebutjant l'agressivitat i la simplificació, i a practicar una comunicació respectuosa, pacient i propera, capaç de posar rostre a l'altre i generar vincles. Inspirat en l'Evangeli, el Sant Pare proposa una comunicació que parli al cor, que reflecteixi la bellesa de l'amor viscut i que esdevingui testimoni de la virtut cristiana

de l'esperança, entesa no com un optimisme ingenu, sinó com una força transformadora. El Jubileu és una oportunitat per a renovar el compromís amb una comunicació que construeixi comunitat, faci visibles les històries de bé i ajudi a «esperar junts», com a pelegrins d'esperança, enmig d'un temps convuls. La col·lecta d'aquest diumenge —l'única que va instituir el Concili Vaticà II— recorda als catòlics la necessitat de contribuir a les despeses de comunicació per a l'evangelització i el progrés dels pobles.

Us demanem, doncs, de contribuir amb aquesta col·lecta a ajudar l'oficina de premsa del bisbat, la seva web i el Full Diocesà, que cada dia més són una inversió necessària per a comunicar el que som i el que fem.

«Ell n'ha inaugurat l'entrada, obrint-nos un camí nou»

Ascensió del Senyor / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

(1,1-11)

Salm responsorial

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.
[46]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà

quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(1,17-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

(24,46-53)

«Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo»

«Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel»

Andrey Castrillón, prev.

La missió de Jesús culmina amb la seva ascensió al cel. No ha ressuscitat per tornar a les condicions de la vida d'abans, sinó que, vencent la mort, ha entrat definitivament en la vida de Déu, la que ja posseïa des del principi. Amb ell, les portes del cel han quedat obertes perquè tots aquells que creuen puguin seguir el seu camí. El prefaci de la missa d'avui resumeix molt bé el sentit d'aquesta festa: «El mitjancer entre Déu i els homes, el jutge dels vius i dels morts, el Senyor de l'univers, no hi ha pujat per apartar-se de la nostra petitesa, sinó perquè nosaltres, els seus membres, tinguéssim confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor.»

L'ascensió de Jesús, però, no convida a mirar el cel amb enyorança. Els àngels ho deixen clar als deixebles: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?» No es tracta de quedar-se immòbils, sinó de començar un camí. Jesús mateix obre la ment i el cor dels seus perquè entenguin que les Escriptures parlaven de la seva passió, mort i resurrecció. Aquesta comprensió és més que una teoria, ja que els deixebles queden capacitats per a ser testimonis valents del Ressuscitat arreu del món.

Avui correm el risc de viure la fe com una qüestió estrictament personal, sense incidència en la vida pública ni comunitària. Però l'ascensió del Senyor ens recorda que hem estat enviats. El Crist ressuscitat no s'ha allunyat del món, sinó que ens ha confiat la continuació de la seva obra. A través del seu Esperit, ens dona la llum per a comprendre l'Evangeli i la força per a comunicar-lo amb paraules i obres. Aquesta missió no és una tasca opcional, sinó una responsabilitat que forma part essencial de la vocació cristiana.

La imatge

Final de l'obra de Jesús, el Fill de Déu, home entre els homes. La tramoia no podia ser cap altra: se'n va al Pare, que li havia encarregat el misteri de la redempció humana. És el triomf del Senyor.

I també l'inici d'un temps renovat: Jesús continua present, però d'una altra manera. No cal mirar enlaire. Comença l'esperança que ha de tornar, mentre treballem en l'obra del món nou.

L'Ascensió (1514-20). Joan de Flandes

Agenda

Lit. hores: Setmana III

2 dilluns

— Sant Marcel·lí i Pere, mrs.

Ac 19,1-8 / Salm 67 / Jo 16,29-33

3 dimarts

— Sant Carles Luanga i companys mrs.

Ac 20,17-27 / Salm 67 / Jo 17,1-11a

4 dimecres

— Santa Noemí

Ac 20,28-38 / Salm 67 /

Jo 17,11b-19

5 dijous

— Sant Bonifaci, bisbe i mr.

Ac 22,30;23,6-11 / Salm 15 /

Jo 17,20-26

6 divendres

— Sant Marcel·lí Champagnat, fund.

— Sant Norbert, fund.

Ac 25,13-21 / Salm 102 /

Jo 21,15-19

7 dissabte

— Sant Antoni Maria Gianelli

Ac 28,16-20.30-31 / Salm 10 /

Jo 21,20-25

Vigília: Gn 11,1-9 o Ex 19,3-8a.16-

20b o Ez 37,1-14 o Jl 3,1-5 /

Salm 103 / Rm 8,22-27 / Jo 7,37-39

8 Pasqua de Pentecosta / Cicle C

Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar

Ac 2,1-11 / Salm 103 / Rm 8,8-17 /

Jo 14,15-16.23b-26

Deu anys de «Laudato si'»: un crit profètic per a cuidar la casa comuna

Comissió Diocesana per a l'Ecologia Integral

Aquest mes de maig ha fet deu anys que el papa Francesc va publicar la carta encíclica *Laudato si'*, inspirada en sant Francesc d'Assís, a on fa una crida valenta a tenir cura de la nostra casa comuna. L'encíclica s'ha convertit en un punt d'inflexió dins la doctrina social de l'Església, amb un gran impacte, no sols en l'entorn creient, sinó també en l'entorn polític, social i cultural d'arreu de la terra.

«Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana terra, la qual ens sosté, i governa i produeix diversos fruits amb acolorides flors i herbes» («Càntic de les criatures», sant Francesc d'Assís). Així comença el pontífex la seva carta encíclica, amb un cant escrit fa vuit segles i al mateix temps ben actual, i ho fa amb l'objectiu de convidar tota la humanitat, creient i no creient, a reflexionar i actuar al més ràpidament possible sobre el dany que estem fent per l'ús i l'abús dels béns que Déu ens ha posat a l'abast, sobre la casa de tots. A més, el Sant Pare hi afegeix quelcom de molta més importància: les relacions entre l'ésser humà i la natura, cosa que anomena l'ecologia integral, que incorpora la dimensió humana i social del nostre món.

En *Laudato si'*, el Papa ens recorda que no podem separar la crisi ecològica de la crisi social: els qui més pateixen la degradació del planeta són, sovint, les persones més

pobres. Fa especial èmfasi en el fet que tot està connectat: el medi ambient, l'economia, la política, la cultura i la vida quotidiana, formant part tot d'un mateix teixit. Critica el domini d'un model tecnològic i econòmic que posa el benefici per damunt de tot, i ens invita a repensar què entenem per progrés. El valor propi de tota criatura va més enllà de la seva utilitat. Hem de millorar la qualitat de vida de tothom.

▶ Tot està connectat: el medi ambient, l'economia, la política, la cultura i la vida quotidiana, formant part tot d'un mateix teixit

Dos seminaristes rebran el diaconat el 15 de juny

Redacció

Amb gran alegria us comuniquem que el pròxim diumenge 15 de juny, a les cinc de la tarda, tindrà lloc una celebració molt significativa per a la nostra Església diocesana: l'ordenació diaconal de dos seminaristes, en Camilo Camargo i en Mario Pallares.

La cerimònia, que tindrà lloc a l'església del Seminari, serà presidida pel nostre bisbe Romà.

Camilo i Mario, després d'anys de preparació espiritual, humana, pastoral i intel·lectual, faran un pas important en el seu procés cap al ministeri sacerdotal rebent el sagrament de l'orde en el grau del diaconat. Com a diaques, quedaran configurats a Crist Servent i seran enviats a servir el poble de Déu en la proclamació de la Paraula, en la celebració dels sagraments i en l'exercici de la caritat.

És una ocasió de goig i d'esperança per a tota la comunitat diocesana. Preguem perquè el Senyor continuï cridant joves generosos a seguir-lo per aquest camí de donació total.

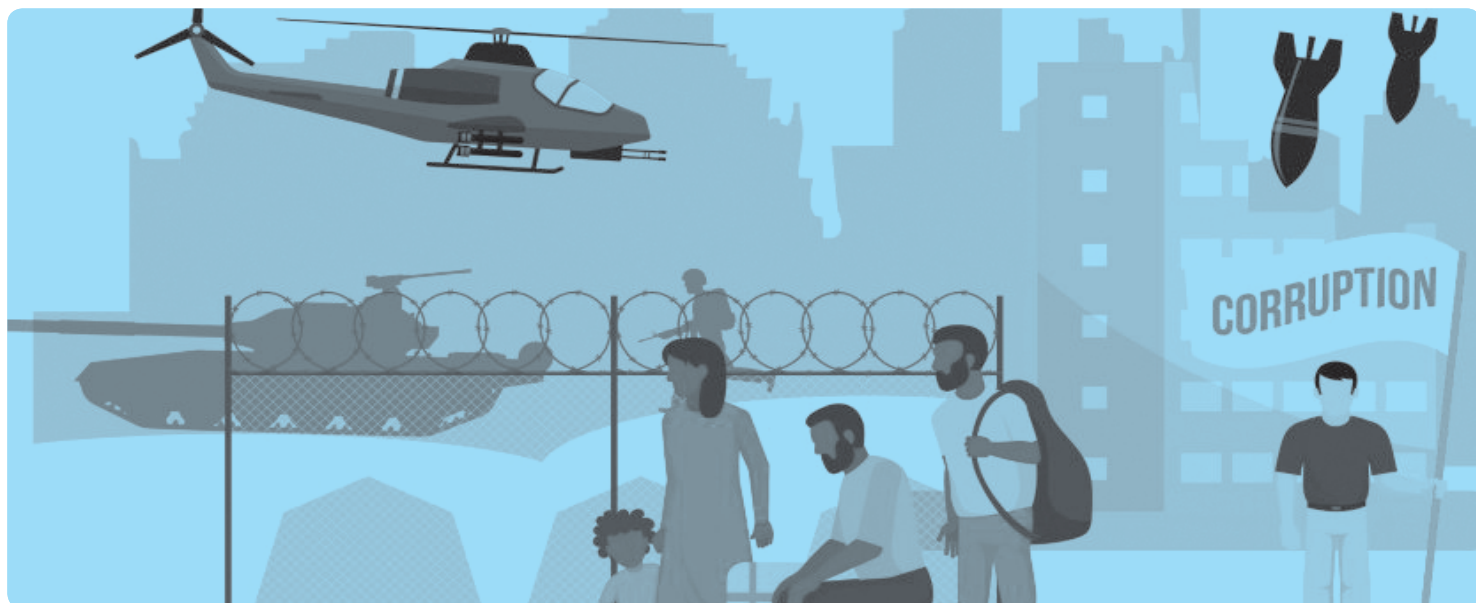
L'encíclica ens demana una conversió cap a un estil de vida més senzill, més solidari i més arrelat en la saviesa de la tradició cristiana, treballant en el diàleg a nivell internacional, i també treballant en un diàleg que ens porti a actuacions a nivell local. A tal fi, se'ns demana un seriós compromís.

Per tal de contribuir-hi activament, la diòcesi de Vic ha constituït la Comissió Diocesana per l'Ecologia Humana, que impulsa un programa d'actuacions que permetin contribuir a la millora de la casa comuna en el nostre entorn més immediat, la casa de tots, amb una mirada integral, on la justícia social, la vida quotidiana i les relacions humanes siguin sempre representades. Hem d'aconseguir repensar la nostra vida amb més responsabilitat i esperança.

Avui, una dècada després de la publicació de la *Laudato si'*, celebrem la vigència de l'encíclica, en revisem els fruits i renovem el compromís amb una ecologia integral que posi la persona i el planeta al centre de les nostres decisions. Francesc ens parla d'esperança, de reorientar les nostres actuacions i resoldre, amb l'ajut dels avenços científicotècnics, els problemes del món. Hem d'aconseguir el diàleg entre ciència i religió des d'un punt de vista com-

plementari i en benefici del bé comú. Suggerim, doncs, de rellegir el document pontifici preguntar-nos: què puc fer jo com a creient? De ben segur que trobarem ràpidament com col·laborar-hi.

Justícia i Pau reclama el final de la guerra a Gaza

Amb motiu de l'Any Jubilar de l'Esperança, Justícia i Pau ha fet públic un contundent comunicat que denuncia la guerra com a fracàs de la humanitat i reclama la fi immediata del conflicte a Gaza, així com una pau arrelada en la justícia, la veritat i la reparació. Inspirant-se en les paraules del Concili Vaticà II, recorden que els sofriments dels pobles han de trobar resposta en el cor dels cristians i que la indiferència davant el patiment d'altri és una incoherència greu respecte a la fe. Davant un món travessat per la violència, els interessos econòmics i l'oblit dels més vulnerables, el comunicat assenyala amb claredat que «no volem ni bombes ni ostatges: volem

justícia i pau» per a totes les persones, especialment a Israel i Palestina. Denuncien l'ocupació i la destrucció sistemàtica de Gaza com a violació flagrant dels drets humans i del dret internacional humanitari, i exigeixen l'entrada immediata d'ajuda, la protecció dels civils, la creació de corredors humanitaris i un embargament d'armes.

Justícia i Pau fa una crida als governs perquè s'imposin sancions a aquells que incompleixen els acords de pau i recorda, amb paraules del papa Lleó XIV, que la pau no és la submissió després del conflicte, sinó un do que posa la persona al centre i restaura la dignitat.

El Dr. Daniel Palau, bisbe de Lleida

El migdia del dimecres 21 de maig la Santa Seu va fer públic que el papa Lleó XIV havia nomenat bisbe de Lleida el Dr. Daniel Palau Valero, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i vicedirector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

L'ordenació episcopal i presa de possessió tindrà lloc el dissabte dia 19 de juliol, a les onze del matí a la catedral de Lleida.

El Dr. Daniel Palau Valero (Barcelona, 1972) és llicenciat en Història, especialitat història de l'art, per la Universitat de Barcelona (1995), en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya (2006) i en Filosofia per la Universitat Ramon Llull (2006). Va doctorar-se a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma (2013) amb un estudi sobre «La sacramentalitat de l'Església durant el Concili Vaticà II». Dirigeix la Càtedra de Teologia Pastoral «arquebisbe Josep Pont i Gol» i la revista *Quaderns de Pastoral* (2a època).

Persones amb discapacitat, reconegudes, protegides, acompanyades i promogudes

Àrea per les persones amb discapacitat de la CEE

Com afirma el recent document de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, *Dignitas infinita* (2024), l'Església, a la llum de la Revelació cristiana, reafirma i confirma absolutament la dignitat ontològica de cada home i de cada dona, creats a imatge i semblança de Déu i redimits en Crist Jesús. D'aquí la convicció que tot ésser humà posseeix un valor únic, que ha de ser reconegut, respectat, protegit i promogut en qualsevol circumstància en què es pugui trobar.

Apreciem que la societat actual hagi anat prenent consciència de manera progressiva de la centralitat de la dignitat humana i que mostri una sensibilitat especial envers els més febles. Expressa el compromís efectiu de la cura dels més fràgils i dels que experimenten una discapacitat que els fa especialment vulnerables, perquè reconeixem que, en la nostra realitat existencial, tots som discapacitats i tenim necessitat dels altres. El missatge del papa Francesc cobra en aquest sentit una força especial: ningú no se salva sol!

La reflexió cristiana ha volgut donar resposta a aquesta situació d'indigència i debilitat congènita en la qual es troba l'ésser humà. Així, si l'Escriptura explica que la creació sencera és obra de l'amor de Déu, caldria preguntar-se: per què existeix el mal i el sofriment en el món? La resposta teològica és el «pecat original», pel qual la naturalesa humana va quedar afeblida, sotmesa a la ignorància, al sofriment, dominada per la mort i inclinada al mal (CCE 418). D'aquí l'associ-

ació de la malaltia amb el pecat, especialment en l'Antic Testament, i que Jesús, com a signe de la presència del Regne de Déu entre nosaltres, curés tota malaltia al mateix temps que perdonava els pecadors, oferint una salvació integral capaç de restaurar la humanitat ferida pel pecat i les seves conseqüències. Només des d'aquesta perspectiva pot vincular-se la malaltia al pecat, en quant aquest afecta existencialment tot ésser humà i obre la nostra vida a l'amor de Jesucrist, en qui som guarits i salvats.

Tots, malgrat la fragilitat de la nostra existència, gaudim d'una dignitat infinita i inalienable, de la qual l'Església ha estat ferma defensora al llarg de la història, abans fins i tot que fos reconeguda per la Declaració Universal dels Drets Humans. Reiterem la crida del papa Francesc a reconèixer en cada persona amb discapacitat, fins i tot amb discapacitats complexes i greus, una contribució singular al bé comú a través de la seva biografia personal, sabent que la dignitat de cada persona no depèn de la funcionalitat dels seus cinc sentits.

En la nostra tasca de donar veu als qui són discriminats per la seva discapacitat, l'Església, avui dia, plasma aquesta atenció en centres educatius, parròquies i altres organismes eclesials. I promou l'acompanyament a través de l'àrea d'atenció a persones amb discapacitat de la Conferència Episcopal Espanyola, col·laborant amb la tasca que ja realitzen altres associacions tant religioses com civils.

El llibre

Entorn de llibres

Josep Ruaix i Vinyet

Editorial Claret

306 pp.

22,89 euros

Acaba de sortir aquest volum del nostre col·laborador Mn. Ruaix, on recull 22 pròlegs, 119 ressenyes i 28 presentacions de llibres que ha fet al llarg de prop de cinquanta anys. També s'hi fa una escarida referència a 146 recensions de què han estat objecte obres seves.

La temàtica és variada, comprèn-hi la religiosa, però també la literària, la lingüística, la històrica. S'hi pot rastrejar l'activitat pastoral que l'autor ha exercit en diverses parròquies, com també les persones, institucions i assumptes a què ha dedicat més atenció.

Com és propi d'un destacat estudiós de la llengua, els textos apareixen redactats amb precisió, claredat i bellesa. Un bon exemple de com tractar i enfocar els llibres i de com treure'n profit.

«Seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós»

Romà Casanova, bisbe de Vic

En l'evangelí segons sant Marc llegim: *Així, doncs, el Senyor Jesús, després d'haver-los parlat, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu* (16,19). Amb aquestes breus paraules l'evangelista expressa el fet que, durant el temps pasqual, Jesús ressuscitat s'apareix a les dones i als deixebles, menjant amb ells, exhortant-los, mostrant-los les marques de la crucifixió. Marc ens indica, així mateix, que el Ressuscitat és també l'exaltat a la dreta del Pare. L'esdeveniment que marca el pas del temps pasqual al de l'exaltació de Crist és l'ascensió. Un fet alhora històric i transcendent, perquè s'esdevé en un lloc i un temps concret, i té les característiques del que va més enllà de la nostra naturalesa, del que nosaltres podem capir amb la nostra sola raó.

Adonem-nos de la gosadia de la fe cristiana: una humanitat com la nostra en la Trinitat eterna

En el credo cristià afirmem, després de confessar la mort i resurrecció, que «Jesucrist se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós». La dinàmica de l'ascensió de Jesús al cel ens fa present la de l'encarnació: la baixada del cel del Fill de Déu, fet home per la nostra salvació. Jesús mateix, en el diàleg amb Nicodem, va dir: *Mai ningú no ha pujat al cel, sinó solament el Fill de l'home que ha baixat del cel* (Jn 3,13). Aquest descendir i ascendir de Crist fa possible a l'home l'accés a participar plenament de la vida divina, perquè, com diem en la pregària litúrgica, «nosaltres, els seus membres, tinguéssim la confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor» (Prefaci de l'Ascensió I). L'expressió «seure a la dreta del Pare», doncs, significa que Jesús, el Fill etern de Déu, després d'haver-se encarnat i d'haver estat glorificat en la seva carn, per la seva mort i resurrecció, participa de la glòria i l'honor de la divinitat. Adonem-nos de la

L'Ascensió - J. Matejko - 1884 (Museu Nacional de Varsòvia)

gosadia de la fe cristiana: una humanitat com la nostra en la Trinitat eterna. Solament des de la «bogeria» d'amor de Déu per la humanitat això es pot entendre.

La mirada posada en el Crist assegut a la dreta del Pare ens el fa veure com el Senyor de l'univers, aquell de qui confessem que «el seu regnat no tindrà fi». Aquesta afirmació és el gran principi de llibertat dels cristians: sobre tot altre poder en la terra hi ha la senyoria de Crist. Qui creu i lluita per viure des d'aquesta certesa és testimoni del regne de Crist i de l'autèntica llibertat. En molts moments de la història l'afirmació de la reialesa de Jesús ha estat el clam del combat per la dignitat de la persona humana, amb les armes de la caritat i la veritat.

